Ч. 125 Неділя 5 (17) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вихованє молодежи.

Яке насінє, такі будуть і плоди. Яке вихованє і образованє дає якийсь нарід своїй молодіжи, таких буде мати і горожан з них. В молодіжи спочиває будучність народу, але лиш тогди, коли та молодіж виховуєсь для тої будучности. Кажуть загально, що той нарід має забезпечену свою будучність, котрий має в своїх руках школу. То правда, але то лиш, що так скажемо, в трох четвертих частях; на четверту часть припадає ще й вихованє поза школою. Коли-ж котрому народови, то як раз нашому, треба як найбільше дбати про то, щоби молодіж наша виховувала ся так, аби з неї була опісля признака народови, та щоби ширшав круг людий, сьвідомих своїх обовязків супротив народу, з котрого вийшов. Коли в чім, то як раз у вихованю нашої молодежи найбільша хиба, найбільші недостатки, котрі дають ся тяжко відчувати як в житю приватнім так і публичнім.

Як ішло у нас або іде в значній части ще й нині вихованє нашої молодежи? Можна сміло сказати, що найменше 75 процент нашої молодежи єсть полишений сам собі і своїй судьбі. Не один з нас ріс, не один росте й нині як та билина в поли, котрою вітри хитають на всї сторони. Щаслива ще та, котрої ті вітри не зломили, або й не вирвали таки з корінєм. Якіж можуть бути плоди з такої ростини, що виросла дичкою? Хиба змарнілі; ледви може яка сота видасть здорове зерно з добрим зародком для будучности. Оттак виросла значна часть нашої суспільности не набравши певних принятих правил житя, не почувши тої спільности, яка в кождім житю народнім потрібна; кождий виховував ся особняком, кождий виробляв собі як міг і умів свій сьвітогляд, свої засади житя; кождий з таких людий жиє й нині та ділає так само особняком і хоче бути та єсть авторітетом лиш сам для себе. Він не хоче бо й неможе зрозуміти гадок та поглядів другого, а ще менше уміє їх пошанувати, бо понад себе і поза собою не видить вже нікого більше. Отсе то єсть одна з причин тих сумних проявів в нашій суспільности, які розбивають наш народний орґанізм на атоми. Що-ж дивного, що серед так вихованої нашої суспільности знайдуть ся такі люди як той якийсь, що у виходячім в Коломиї радикальнім „Народі" дораджує руским родичам, щоби они не посилали своїх дітий до руских шкіл. Не що иншого, лиш той чоловік, що так радить, виховав ся й сам особняком та жиє особняком а при тім мусить мати й дуже забиту голову, коли думає, що цілий сьвіт мусить так само крутити ся, як то крутить ся в єго голові. Розумний чоловік, отверта голова, хоч би й найбільший радикал, певно би того не сказав. Таку раду може піддавати хиба лиш той, хто хотів би, щоби молодіж наша не виховувала ся так, щоби набирала якогось почутя спільности і єдности народної, лиш щоби блукала ся і дальше так само, як блукала ся до недавна і коли то з неї виховувало ся богато таких або подібних особняків як той, що піддає ту раду в „Народі".

Отже, як кажемо, коли якому народови, то нашому особливо треба дбати про вихованє молодежи, тим більше, що она бідна і не має навіть способу образувати ся висше. Не можна сказати, щоби наша суспільність не відчувала потреби подавати молодежи хоч якої-такої помочи; доказом на то позаснованurі у нас численні бурси, з котрих деякі розвинули ся навіть незле і станули матеріяльно досить кріпко. Але ось в чім у нас хиба. У нас доси уважано передовсім на то, щоби молодежи нашій подавано поміч наукову, значить ся, щоби подати їй можність образувати ся у висших школах. Поміч ту подавано навіть, що так скажемо, в виді якоїсь милостинї і бурси наші мали а навіть і ще мають по части характер тих середновічних бурс, з котрих то бурсаки ходили з горшками по хатах. Про вихованє молодіжи в бурсах майже й зовсім недбано і не дбає ся, а все обмежає ся хиба лиш на тім, щоби удержати в них якийсь лад і порядок та устерегти її від грубих похибок против моральности. Се єсть вправді часть вихованя, але ще не ціле, а нам треба повного вихованя нашої молодежи, вихованя ведучого до ясної цїли. Так само як обовязком родичів єсть виховувати своїх дітий, так само і обовязком цілої суспільности єсть виховувати свою молодіж в тих случаях, коли того родичі не можуть робити. То не повинно уважати ся якимсь добродійством, коли молодежи дає ся якусь поміч наукову в школах; то єсть обовязком, котрий треба совістно і всесторонно супротив молодежи сповняти. Длятого то не досить єсть давати молодежи шкільній лиш який такий прожиток, от, щоби лиш ученик якийсь не голодував або в зимі не терпів від студени; треба ще їй давати попри поміч наукову і як найсовістнійше вихованє, ублагороднююче духа і тїло. В тім напрямі треба у нас як найбільше

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Матій Сандорф увійшов до кабінету, але мало зважав на дуже уклінне повитанє Торонталя — такої, бачите, був вже вдачі. Відтак сів собі на крісло, котре єму підсунув слуга.

— Я не сподівав ся вашої гостини, пане ґрафе, бо думав, що вас нема в Триєсті — сказав банкір. Завсїгди то честь для дому Торонталя, що можу вас у себе повитати, пане ґрафе.

— Я лиш один із тих найменших, що з вами орудують, пане Торонталь, відповів Матій Сандорф; як знаєте, я не спекулюю. Але всежтаки я вам вдячний за то, що ви охотно приняли мої гроші, котрі я як-раз мав до розпорядимости.

— Але ви собі, пане ґрафе, чей пригадаєте — сказав на то Сіляс Торонталь — що ваші гроші зложені у мене на біжучий рахунок, то й будете знати, що они приносять вам проценти.

— Я то знаю, мій пане, але [illegible] пригадую, що я хотів їх зложити у вас лиш на сховок.

— Припустім, що й так — сказав на то Сіляс Торонталь. — Коли-ж бо тепер гріш дорогий і для того було би лиш зовсім справедливо, щоби й вам не лежав дармо. Здає ся, як коли-б в цілім краю мала настати фінансова криза. Внутрішне положенє єсть дуже непевне. У всїх інтересах настала застоя. Кілька банкротств найзначнійших банків застрашили публику, а можна ще й дальших сподївати ся.

— Але ваш банк, пане Торонталь — відповів на то Матій Сандорф — преці солідний; я знаю о тім з доброго жерела, що ті банкротства лиш дуже мало на вашім банку відбили ся.

— Дуже мало — відповів Сіляс Торонталь з найбільшим спокоєм. Торговля на Адрійскім мори забезпечує нам завсїгди позаморскі інтереси, котрих віденьскі і будапештеньскі банки не мають; нас для того криза дуже мало засягнула. Нам нема чого ще жалувати ся, пане ґрафе, тай не хочемо того.

— Можу вам лиш поґратулювати, пане Торонталь — сказав на то ґраф. Я хотів би лиш знати, чи при сїй кризї не говорено случайно о якихсь внутрішних запутанинах?

Хоч ґраф Сандорф висказав ті слова, не кладучи на них, як здавало ся, нї найменшої ваги, то все-таки Торонталь дивив ся на него з як найбільшою увагою. Могло преці бути, що то питанє стояло в якійсь звязи з тим, що довідав ся Сарканій.

— Не знаю нічого, пане ґрафе, і не чував нічого, щоби австрийске правительство було під сим взглядом в якімсь клопоті. А може ви, пане ґрафе, маєте яку причину припускати, що вже надходить якась подія?

— Не маю ніякої — відповів Матій Сандорф. — Я спитав ся лиш, бо у високих кругах фінансових знають вже о подіях, коли публиці о них ще й не снить ся. Можете на моє питанє відповісти, як хочете, все одно чи скажете так, або ні.

— Я таки на праду не чував нічого такого, пане ґрафе, тай було би то зовсім несправедливо не сказати правди такому знакомому, як ви, котрого би інтереси могли через то потерпіти.

— Дякую вам, пане Торонталь — відповів Сандорф; я зовсім так само думаю, як і ви, що нема чого побоювати ся ані у внутрі ані із заграниці. Буду мусів незадовго виїхати з Триєсту і вертати до Семигорода, де мене ждуть важні справи.

— То ви хочете від'їзджати, пане ґрафе? — спитав Сіляс Торонталь живо?

— А вже-ж, і то найпізнїйше до чотирнайцяти днів.

— Але відтак вернете знов до Триєсту?

— Ледви чи верну — відповів Матій Сандорф. Але заким від'їду, мушу ще казати упорядкувати всї рахунки з замку Артенак, котрі в дуже великім неладі. Мій управитель понасилав менї множество всїляких квітів, рахунків з чиншу посесийного, з доходів лісових, а менї самому трудно то все позаписувати. Може знаєте якого книговодця, а може позволите котрому з ваших помічників, щоби менї залагодив то діло?

— Дуже радо, пане ґрафе.

— Я вам буду за то дуже вдячний.

робити, треба о то старати ся всїма можливими силами.

Треба сказати, що і в сїм напрямі у нас вже дещо робить ся, а причиняють ся до того т. зв. платні інститути, з котрих один красно розвинув ся у Львові, а другий подібний засновано в Коломиї. Такі інститути можуть вже певно подбати лїпше і про вихованє нашої молодежи, але в тім біда, що они лиш платні і що лиш в той спосіб можуть удержати ся. А що-ж має діяти ся з бідною молодежею? Чи має она і дальше удержувати ся лиш з милостинї, тих дрібних датків, які капають від часу до часу на яку бурсу, або на яке товариство запомогове? Нам треба конче подбати о то, щоби наші теперішні бурси змогли перемінити ся в публичні доми виховання, котрі би крім одежи і біля доставляли молодежи всего, що їй потреба а відтак і виховували єї так, щоби она вийшовши з неї була горда на то, що там свій молодий вік перевікувала, та з вдячностию служила тому народови, котрий єї собі виховав. Доки наші бурси будуть служити лиш від біди, доти значна часть нашої молодежи буде так само блукати, як і доси блукає, а з неї будуть виходити лиш люди прибиті і пригноблені, хитаючі ся на всї сторони і непевні, кому мають в дальшім житю служити; будемо вічно мати людий ходячих особняком і не маючих почутя спільности народної. В наших руках вихованє молодежи, дбаймож отже про него. Добрі безперечно і платні інститути, але треба подбати і про безплатні доми виховання.

Перегляд полїтичний.

П. Мінїстер рільництва ґр. Фалькенгайн, виїде сими днями, як доносить Fremdenblatt, в подорож інспекцийну до Галичини.

Постійна комісия податкова залагодила загальний плян фінансовий реформи податкової і податку зарібкового, а в понеділок мабуть закінчить свої наради.

В пештеньских кругах лїберальних настало переконанє, що закон о цивільних супружествах не перейде і сим разом в палатї панів. Дебата над сим законом має розпочати ся дня 21 с. м.

Справа марокканьска путає ся чим раз більше. В самім Марокку настали великі непокої, позаяк Абдул-Азіса узнала султаном лиш одна часть армії а обезнаслїдуваний Мулей Гамет має богато прихильників у Фесї і Тетуані та межи Кабілями. До справи марокканьскої мішає ся вже й Італія, котра — як доносить аґентия Стефаньего — ревіндикує для себе право рішаня в справі наслїдства марокканьского. В Римі дивлять ся дуже завистним оком на предприємчивість француску, але припускають, що нїяка держава не зважить ся тепер на то, щоби через справу марокканьску викликати якийсь заколот в Европі.

З Білграду доносять, що межи молодим королем сербским а єго матірю, королевою Наталією, котра перебуває тепер в Біяррріц, настало якесь поважне непорозуминє. Сербский посол в Парижи дістав приказ поїхати до Біярріц і представити ся там королевій.

З Кореї доносять, що тамошний король мусїв в наслїдок ворохобнї втїкати до Япану. Ворохобники заняли столицю краю Сиул, а япаньске войско вступило враз з другими заграничними войсками до Кореї, щоби там забезпечити житє і майно чужих підданих.

Новинки.

Львів дня 16 червня.

— **Є. Ціс. і Кор. Високість Найдост. Архікнязь Альбрехт** приїхав вчера в своїй подорожи для інспекциї войск в Галичинї о 6 год. 46 мін. вечером і станув в готели Жоржа. Цїла львівска залога мала вирушити нинї рано на ревію на Янівске. Ревія однакож задля великої зливи не відбула ся а Найдост. Архікнязь оглядав лиш Виставу краєву. Завтра, в недїлю рано виїдуть Найд. Архікн. Альбрехт і Найдост. Архікн. Леопольд Сальватор до Тернополя, де станутъ о пів до 10 год. рано.

— **Найдост. Архікнязь Райнер**, інспектор краєвої оборони, приїде до Львова дня 17 с. м. рано і перебуде аж до вечера.

— **Вступні іспити до І-ої кляси рускої ґімназиї в Перемишли** на рік шкільний 1894 5 відбудуть ся дня 12, 13 (евентуально і) 14 линия с. р. перед феріями, а 1, 2 (евентуально і) 3 вересня с. р. по феріях. Зголошувати ся належить все один день перед іспитом в канцеляриї ґімназияльній. Пригадує ся, що Вп. родичі і опікуни мусять дїтий приводити лично й мати їх метрику з собою. Без метрики неможливо дитини до іспиту припустити.

— **В товаристві взаімних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци маю с. р. 2196 важних поліс на обезпеченє вартости 1,324.042 зр. а. в. Разом від січня до кінця мая 1894 виставлено 7.726 поліс на загальну суму обезпечену 4,850.531 зр., коли в протягу того часу в 1893 роцї було 3806 поліс на суму 2,360.957 зр. обезпеченої вартости.

— **Зливи і повінь.** Вже другий день маємо у Львові, безустанну, зловіщу зливу а можна припускати, що так само дїє ся і по цїлім краю. Снїги в західних краях остудили воздух, привели західний вітер, а з ним і зливу, котрої наслїдком будуть тепер повени, що рік-річно дають ся нашому краєви так дуже в знаки. Вже тепер доносять, що ріки Днїстер, Бистриця і Ясїлка повиливали і наробили значної шкоди.

— **Живцем підпалений.** З Коропця пишуть нам: В селї Острі, повіта бучацкого, справляв господар, Василь Юрків, весїлє і запросив много гостий, а між тими і свого щирого приятеля Ілька. Позаяк в Острі єсть звичай веселити ся кілька днїв, то Юрків закупив на то богато горівки. Підпивши собі добре жених Андрій і гість Василь Марков, зять Ілька так собі зажартували: причепили ся до першого гостя Ілька, налили єму на ноги мази та горівки, а відтак підпалили сїрником. Попарений і опухлий Ілько лежить тепер в страшних муках, а прикликаний лїкар каже, що Ілько може через таке звірство і житє стратити. Тимчасом єго приятель Василь не робить собі з того нїчого і веселить ся дальше. От до чого доводить піяньство. Однак селяни в Острі не хотять в жаден спосіб покинути горівку, противно, що дня розпиває ся їх чим раз більше та виносять послїдне з хати, щоби лиш залити собі горло. Таке налогове піяньство доведе Острівских селян певно до дуже сумного-кінця і незадовго підуть через піяньство з торбами. *М.*

— **Страшна катастрофа.** В копальнях вугля

— А на коли потреба вам такого чоловіка?

— Хоч би й зараз.

— А де він має вам представити ся.

— У мого приятеля, ґрафа Затмара; він мешкає при алеї Акведотто, в домі під числом 89.

— Добре, то він туди прийде.

— Робота потягне ся може десять, дванайцять днїв; скоро лиш будуть упорядковані мої папери, то зараз поїду до замку Артенак. Будьте отже так добрі і прилагодьте менї зложені у вас гроші.

Сіляcем Торонталем аж трохи кинуло, коли він почув таке жаданє, але ґраф того не добачив.

— Коли маю доставити вам гроші, пане ґрафе? — спитав він.

— Осьмого на слїдуючий місяць.

— Будуть точно готові до вашої розпорядимости.

Ґраф Сандорф встав по сих словах, а банкір відвів єго відтак аж до дверий передної комнати.

Коли Сіляс Торонталь вернув до свого кабінету, застав вже там Сарканього, котрий не сказав більше нїчого, лиш отсе:

— До двох днїв мусите мене завести до дому ґрафа Затмара яко книговодця.

— Так мусить конче бути — відповів Торонталь.

Шифрована карточка.

В два дни пізнїйше був вже Сарканій в домі Володислава Затмара, як у себе дома. Ґраф Сандорф приймив єго на припорученє Сіляса Торонталя. Стрічаємо єго отже знову яко добре забезпеченого співвиновника банкіра і яко єго аґента для задуманого ними дїла. А цїлею того дїла було: викрити тайну, за котру могли би проводирі заговору наложити головою; а користь з того: заплата за донос маєтком, котрий би в одній части дістав ся до кишенї авантурника, а в другій части до каси банкіра, котрий дійшов вже був до того, що не міг вже честним способом сповнити того, до чого зобовязав ся.

Не треба чей того додавати, що Торонталь і Сарканій зробили умову між собою, щоби предвиджений зиск припав їм по рівній части. Сарканій мусїв ще крім того дістати до своєї розпорядимости тілько гроший, щоби разом з своїм товаришем, Ціроном, міг жити в Триєстї, як пристало на людий знатнїйших, та щоби мав чим оплачувати маючі дальше предприняти ся кроки. За то мусїв він віддати банкірови відпис тої карточки, о котрій вже той не сумнївав ся, що она скриває в собі тайну заговору.

Сказав би хтось, що Матій Сандорф був неосторожний. Могло то бути дїйстно дуже нерозважно принимати серед таких обставин чужого чоловіка в дім, де вели ся такі важні справи, а до того ще і впередодень ворохобнї, до котрої міг був вийти знак кождої хвилї. Ґраф дїлав так лиш під великим напором конечности.

Насамперед хотів він конче, щоби єго особисті справи були упорядковані в тій хвили, коли він возьме ся до небезпечного дїла, при котрім міг би і житєм заплатити, а що найменше міг сподївати ся прогнаня з краю, коли-б якась неудача змусила єго спасатись бігством. Відтак здавало ся єму, що введенє чужого чоловіка до дому мусить зовсїм природно відвернути від него всяке підозрінє. Єму здавало ся від кількох днїв — а ми знаємо, що він в тім не ошибав ся, — що по алеї Акведотто волочать ся шпигуни, а то не був хто инший, лиш Сарканій і Ціроне. Не вже-ж триєстиньска полїция звернула на то свою увагу, що робили він і єго приятелї? Ґраф Сандорф міг того догадувати ся і мусїв того побоювати ся. Коли то місце, де доси сходили ся заговірники, а котре було доси для всїх без вимки замкнене, почало стягати на себе підозрінє, то не було лїпшого способу до усуненя того підозріня, як лиш дати вільний приступ до него книговодцеви, котрий не мав більше нїчого робити, як лиш вписувати до книг рахунки. Хиба-ж присутність книговодця могла бути як небудь небезпечна для Володислава Затмара і єго гостий? Очевидно, нї. Межи Триєстом а другими містами Угорщини не обмінювано вже нїяких шифрованих депеш. Пороблено вже всїлякі приготовленя, а нових не треба було нїяких. Ґраф Сандорф потребував дати лиш знак, коли-б прийшла до того відповідна хвиля. Введенє книговодця до дому здавало ся єму зовсїм догідним до того, щоби відвернути всяке підозрінє, наколи-б хтось дїйстно остеріг правительство.

Таке розумованє було без сумнїву оправданє, а осторожність певно добра; на нещастє лиш, що тим книговодцем був Сарканій, а Сіляс Торонталь тим, що за него ручив.

Сарканій, що умів, як рідко хто, удавати иншого, як був ним на дїлї, міг тїшити ся з того, що мав таку поверховність, такі черти лиця і такий вигляд, що кождий міг уважати єго за честного і без претенсий чоловіка. Ґраф Сандорф і єго приятелї дали ся на то легко зловити і дїйстно зловили ся. Молодий книговодець показав ся дуже пильним, совістним і зручним в веденю рахунків, які єму предложено. Та й нїчо не могло в нім викликати підозріня, що він служить проводирям заговору, котрий ставив собі за задачу вивисшити мадярску расу понад нїмецку. Здавало ся, що

гр. Лярішів в Карвіні на Шлеску австрийскім настав в ночи з четверга на пятницю страшний вибух газів, від котрого запалились і копальні та згинуло в них около 200 робітників. В четвер о 4 год. спустило ся було до закопів 550 робітників, а зараз по 9 год. настав перший вибух, котрого причиною, як кажуть, було неосторожне обходжене ся одного робітника з материялами вибуховими. Радник гірничий, Грей, спустив ся зараз до закопу з людьми для ратованя загрожених, але ледви що розпочала ся робота ратункова, коли настав другий вибух. О 5 год. рано настав ще третий вибух, о 7 год. рано четвертий, о 10 перед полуднем вчера, пятий. Кілько людий згинуло, годї ще означити, але катастрофа ся єсть дуже страшна, бо крім того, що згинуло в нїй тілько людий, останесь тепер ще й около 4000 людий, гірників та їх родин, на довший час без кусника хлїба. Треба буде кілька місяцїв часу, заким в сих копальнях буде можна знову розпочати роботу.

— **Любовна істория.** До села Вези вернуло недавно тому кількох ташошних людий з Америки, що вийшли були туди перед кількома роками. Один з повернувших, якийсь Задор, приніс був з собою також богато гроший. Найкрасша дївчина в селї, до котрої надармо сватали ся місцеві паробки, залюбила ся в Задорі та й він полюбив еї а далї й засватав; навіть вже мало відбути ся весїлє і назначено день вінчаня. Аж ось молодий занедужав а суджена доглядала єго через кілька недїль з цїлим пожертвованєм. Коли молодий подужав, визначено знов день весїля і молоді мали вже повінчати ся та прийшли до церкви. Заким ще сьвященик приступив до акту вінчаня, вийшов молодий з церкви і більше вже не вернув. Молода і гостї весїльні чекали довго на молодого, аж наконець вернули всї домів а молодій з плачу і розпуки мало аж серце не пукло. Дома застала молода лист від Задора, в котрім він еї перепрашає, що наробив їй такого сорому, але каже: „Я не міг инакше зробити, бо я жонатий“. Аж з того листу довідались всї, що Задор має в Калїфорнії хутір і там лишив свою жінку. Коли переконав ся, що єго нова суджена дїйстно єго любить, стала єго гризти совість і від того він аж занедужав а відтак втїк від престола і пішов знову за море. Щоби однакож направити якось то лихо, якого наробив, прислав Задор своїй судженій всї гроші які мав, значну суму, але просив еї, щоби она не віддавала ся скорше аж за рік.

— **Значна крадіж.** Графини Леонтинї Станеньскій в Підкамени украв невислїджений доси злодїй всїлякє срібло столове як: ложки, вилки, ножі, цукорничку і т. д. загальної вартости 400 зр.

— **Мешканя підчас вистави краєвої.** До поводженя вистави може дуже причинити ся достарчене мешкань для приїзжих гостий. А що львівскі готелї не можуть і половину їх помістити, то Дирекция вистави рішила зарадити тому в той спосіб, що в пяти нанятих домах урядила 150 комнат з можливою вигодою. В тих комнатах є зі 180 ліжок. На головнім двірци зелїзницї державної підчас вистави находить ся бюро кватирункове, де приїзжі, що хотять мешкати в приватних домах, можуть зголошувати ся. Одно або два ліжка з постелю, сьвітлом і послугою по дуже мірних цїнах. Центральне бюро кватирункове находить ся в касинї міскім при ул. Академічній ч. 13.

— **Що значить грати в льотерию!** В Рудольфсгаймі під Віднем померла сими днями якась стара жінка, котра лишила своїм спадкоємцям не більше не менше лиш 27.572 штук щастя льотерійного, значить ся, карточок льотерийних або т. зв. ресконд, представляючих вартість двайцять тисячів риньских. Жінка та жила під конець житя в послїдній нуждї. Коли-б так була складала ті гроші, була би й сама могла жити лїпше і була би лишила своїм наслїдникам щось більше як лиш пусті карточки, з котрими спадкоємцї еї не могли нїчого лїпшого зробити, лиш хиба їх спалити.

— **Пригода з качками.** На каналї, що пливе з Дунаю через Відень, показались оногди несподївано три качки, котрі очевидно илили десь здалека, бо були дуже помучені. Зараз збігла ся цїла товпа неробів — а у Відни єсть ще більше як деинде — і стали гонити за качками в надії, що їх зловлять і так безплатно попоїдять доброї печенї. Один з тих неробів загнав ся так далеко, що наконець, хоч зловив дві качки, упав у воду і мало неутопив ся. На щастє єго виратувала але й зараз забрала з собою полїция разом з качками до Іванової хати, де єму прийшло ся лиш згадувати, яка то добра мусить бути печена качка. Третя качка поплила тимчасом дальше а за нею пігнав другий чоловік. Він зловив ту качку, але коли вже качка була на березї, він упав у воду а заким єго витягнули, хтось третий з товпи вхопив качку і втїк з нею. Так скупало ся двох добровільно в студеній водї а тепер потїшають ся лиш тим, що зазнали, як то іде слинка до рота на згадку про печену качку.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 16 червня. Справоздане о станї засївів з 10 с. м. констатує, що стан пшеницї, жита, ячменю і вівса в Монархії єсть красний і робить надію на добре жниво. Так само і кукуруза єсть по найбільшій части красна.

Опава 16 червня. О скілько доси можна було розслїдити, погибло в копальнях в Карвінї 180 гірників, 20 єсть тяжко покалїчених а з тих чотирох смертельно. При роботї ратунковій згинуло 10 людий. Доси видобуто 19 трупів.

Букарешт 16 червня. Урядова газета оголосила торговельну угоду з Австро-Угорщиною, котру вчера ратифіковано. Внаслїдок появленя ся холери на Буковинї заряджено на румуньскій граници всякі міри осторожности.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у таким самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

кілько разів зійдуть ся Матїй Сандорф, Стефан Баторий і Володислав Затмар, то они не займають ся нїчим більше, лиш штуками і науками. О якійсь тайній переписцї, о тім, щоби там були якісь тайні сходини, не було вже нїчого анї слихати, анї видати. Але Сарканїй знав, з ким і з чим має дїло. Чекав лиш нагоди, щоби о всїм довідатись.

Вступлене Сарканього в дім Затмара мало лиш ту одну цїль: роздобути решітку, котра би послужила до відчитаня тайного письма. Позаяк тепер не приходили вже шифровані депеші до Триесту, то могло дуже легло бути, що задля осторожности знищено решітку. Сарканїй дуже того побоював ся і не мав спокою, бо все то, що він задумав був зробити, опирало ся лише на тім, що єму удасть ся прочитати ту карточку, котру він перейняв у голуба і собі еї відписав.

Підчас коли він впорядковував рахунки ґрафа Сандорфа, мав бачне око на все, на все дивив ся, за всїм слїдив. Приступ до бюра, де бувало сходили ся Володислав Затмар і єго товариші, був для него зовсїм свобідний. Він нераз навіть лиш сам один там працював. Але тогди занимали ся єго очи і пальцї зовсїм иншим дїлом, а не списуванем чисел. Перевертав між паперами, та отвирав шуфляди витрихами, що їх зробив єму власноручно Цїроне, котрий знав ся дуже добре на злодїйскім ремеслї. Однакож за кождий раз стеріг ся він дуже Борика, котрого прихильности не міг собі якось ніяк позискати.

В перших пятьох днях були пошукуваня Сарканього зовсїм безуспішні. Кождого дня рано приходив він з надією, що єму пощастить ся; кождого вечера вертав домів до готелю з тим, що не роздобув нїчого. Коли-б розходило ся о заговор — а о тім годї було єму сумнївати ся, — то він міг би вибухнути кождого дня, заким би єго викрито і зроблено о нїм донос.

— Заким припаде тобі зовсїм заплата за донос — говорив єму Цїроне — то може було би лїпше, щоби ти й без доказів випередив полїцию та віддав їй відпис карточки.

— Певно, що так — казав на то Сарканїй — і я зроблю так, скоро того буде потреба.

Розуміє ся, що він доносив Сілясеви Тороноталеви о всїм, що дїє ся, але лиш з великим трудом міг здержати нетерпеливість банкіра.

Припадок мав станути єму в пригодї. Вже раз станув він єму в пригодї, коли упхав єму в руку шифровану карточку; сим разом мав він єму помогти відчитати еї.

Було то в послїдний день місяця мая. Була може четверта година, а о пятій виходив Сарканїй звичайно із Затмарового дому. Він зажурив ся був як тим, що ще так само, як першого дня, не міг дійти до нічого, так і тим, що кінчила ся вже робота, до котрої наймив був єго ґраф Сандорф. По скінченій роботї були би єму подякували, дали гроші, а тогди вже не було би ніякої розумної причини заходити й дальше до сего дому.

В сїй хвили не було Володислава Затмара і єго обох приятелів дома. Крім Борика, що порав ся десь там у присподі в якійсь комнатї, не було нїкого в цїлім домі. Сарканїй міг отже спокійно робити, що хотїв, і він рішив ся зайти до комнати ґрафа Затмара — а доси не мав до того нїякої нагоди — і все там добре перешукати.

Двері були замкнені на ключ. Сарканїй отворив їх витрихом і увійшов до комнати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Коси 59
з найлучшої литої сталі стирийскої зі знаком руки по 45 кр. за одну. Для рільничих кружків і сельских крамниць ціни гуртом поручає фірма:
Болеслав Цибульский,
торговля зелізних товарів у Львові, готель француский. На жаданє висилає ся відворотною почтою коси на пробу.

Власного виробу
матераци
волосяні
по 14, 15, 18, 20, 24 до 32 зр.
поручає
Іосиф Шустер
Львів,
ул. Коперніка ч. 7. 44

10.000
пар дуже гарних **штанів** канґарнових мусимо з причини кінця сезону продати як найскорше і то по дивно низькій ціні
лише по 1 злр. 80 кр.
(19 зр. за тузїн). Штани знаменито роблені з найлучшого ниткового канґарну в найгарнїйших і найновійших взорах, ясних і темних, в кождій величинї; сильні і тривкі. Цїна ледви стане за роботу. Гроші готові або за побранєм треба посилати до бюра комісового 61
APFEL, Wien I
Wolfengasse 1 Nc.

Стация зелїзниці Мушина-Криниця	
з Кракова	8 год.
зі Львова	12 „
з Будапешту	12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ
Криниця (в Галичинї)
Найзасібнїйша щава зелїзиста.

В місци:
почта *три рази денно,*
телеґраф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелїзничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лїчниці: клїмат підальпейский, купелї зелїзисті, засібні в вільний квас вуглевий, огрівані методою Щварца (в р. 1893 видано їх 36.000).
Купелї боровінові, парою огрівані (в р. 1893 видано їх 13 500)
Купелї ґазові: з чистого квасу вуглевого.
Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом спец－ялїста Дра Г. Еберса (в р. 1893 видано 32.000 процедур гидропатичних).
Питє від мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лїчнича.**
Лїкар здроєвий Др Л. Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 12 лїкарів вільно практикуючих.
Проходи. Дужай великий парк смерековий знаменито удержуваний. Близші і дальші прогулки в чудові Карпати.
Помешканя. Більше як 1500 покоїв з комфортом умебльованих, з комплєтною постелею, услугою, дзвінками електричними, печами і т. д.
Костел католицкий і церков Величавий **дім здроєвий,** кілька реставраций, кілька пансіонатів приватних, молочарні, цукорні.
Музика здроєва під проводом А. Вроньского під **21 мая.** Сталий **театр,** концерта.
Фреквенция в р. 1893 4600 осіб.
Сезон від 15 мая до 30 вересня.
В Маю, Червню і Вересню цїни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені.
Розсилка води мінеральної від Цьвітня до Падолиста, склади у всїх більших містах в краю і за границею.
В місяци липни и серпни убогим жадні пільги, як увільненє від такс здроєвих і т. п. удїлені не будуть.
На жаданє удїляє обяснень 54

Ц. к. Заряд здроєвий в Криници.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників

С. Кельсен у Відни
поручає
Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє висилає ся каталоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

Поручає ся 48
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.